

13. SZUDORKA ÉS A KATICABOGÁR

Szudorka, a kismanó vidáman vándorolt erdőkön, mezőkön keresztül. Beszélgetett a fákkal, madarakkal, ezer és ezer kérdést tett fel az erdő lakóinak.

Egy nap, a bagoly így szólt hozzá:

- Szerintem az Erdei Varázslót kéne megkeresned. Ő bölcs, jóságos és igazságos, sokat tanulhatnál tőle!
- És merre találok az Erdei Varázslót? – kérdezte izgatottan a kismanó, de a bagoly tanácsstalanul ingatta a fejét:
- Sajnos, pontosan én sem tudom. Menj tovább egyenesen, és valahol, a Hetedik Erdő közepén megleled őt.

Szudorka megköszönte a tanácsot, és ment tovább egyenesen. Jó darabig Tavasz tündér is elkísérte, aztán helyét Nyár asszonyság vette át. Kedves, mosolygós néni volt ő. Érintése nyomán virágok pompáztak, gyümölcsök értek, aransárga búzakalász ringatózott.

- Látod, érzed, kismanó? – simogatta meg Szudorka fejét. – Ez a nyár!
- Érzem. – bólogatott a manó. – Szép. Csak...nagyon melegem van!
- Ó, persze, meleged van, elhiszem. Kell a meleg ahhoz, hogy megérjenek a fán a gyümölcsök, megérjen a gabona a földeken. De várj csak, küldök egy kis nyári záport, hogy lehűtsd magad, könnyebben menjen a gyaloglás.

Hamarosan beborult az ég, s hűs permetű eső hullott. A száraz fű, a kókadtt növények szomjasan szívták magukba a vizet, új erőre kaptak, és a manócska is könnyebben szedte a lábait, a frissítő zápor után. Énekelgetett, időnként pogácsát majszolt, harmatcseppet ivott, erdei bogyókat szedett. Napközben beszélt a Nappal, éjszaka hallgatta a Hold és a Csillagok meséjét, és persze folyamatosan kérdezgette a körülötte lévőket: nem tudják-e, merre lakik az Erdei Varázsló.

És végre, egy szép napon, a pöttyös katicabogár igennel felelt a kérdésre.

- Ismerem az Erdei Varázslót! Gyere, megmutatom neked, hogy hol lakik.
- Köszönöm, nagyon kedves vagy! – mondta a manó. – Sokat kell még mennünk? Az az igazság, hogy eléggé elfáradtam már.
- Bizony, elég messze van még, de ha kíváncsi vagy rá, szívesen elmesélem neked, honnan ismerem őt.
- Igen, szeretném meghallgatni. Szerintem nagyon sok hasonlóság van köztünk. Lehetnénk barátok, ha te is akarsz. Látod, például én is imádom a pettyes holmikát! Nézd, milyen csinos a nadrágom! Tetszik neked?
- Igen, nagyon jól áll! – bólogatott a katicabogár.
- A te ruhád is nagyon szép! – sietett megjegyezni Szudorka, nehogy megsértődjön új barátja. – Nem láttam még hasonlót sehol!
- Éppen erről szeretnék mesélni neked. A fekete pettyeim az Erdei Varázslótól kaptam.
- A Varázslótól? – csodálkozott a manó. – Hát ő tényleg mindenhez ért?
- Igen, ő nagyon sokat tud, és szívesen segít mindenkinek, akinek szüksége van rá.
- Alig várom már, hogy megismerjem, és tanulhassak tőle. Meséld el kérlek, hogy sikerült ilyen szép pettyeket szerezned!
- Rendben van – mondta a katica, és belekezdett a történetbe.

